

Izet Šabotić
Filozofski fakultet Univerziteta u Tuzli
sabota_tuzla@hotmail.com

ODLUKE BERLINSKOG KONGRESA U SVJETLU GUSINJSKO-PLAVSKE AFERE (1878-1880)

Apstrakt: Rad tretira jedno veoma zanimljivo historijsko pitanje, vezano za nepoštivanje odluka Berlinskog kongresa od strane prvaka i stanovništva Plava i Gusinja. Naime, po saznanju da su ova mjesta odlukama čl. 30 Berlinskog kongresa dodijeljena Crnoj Gori, prvaci i stanovništvo su se odlučno suprotstavili takvoj odluci, riješeni da bez obzira na cijenu odbrane svoja ognjišta. U tom smislu prvaci Plava i Gusinja, zajedno sa starješinama albanskih plemena, pripremali su se za pružanje otpora crnogorskim snagama. Pod pritiskom velikih sila formirana je i međunarodna Komisija za razgraničenje, po osnovu odluka Berlinskog kongresa. Komisija nije uspjela završiti posao oko zaposjedanja Plava i Gusinja od strane Crne Gore. Stoga su velike sile i Crna Gora pokrenule snažne diplomatske aktivnosti vršeći pritisak na Portu, kako bi se ovo pitanje riješilo mirnim putem. Diplomatska misija i pritisci Porte na Plavljanu i Gusinjane nisu dali rezultate pa je Crna Gora odlučila da silom zauzme Plav i Gusinje. U dva teška boja, na Nokšićima 4. decembra 1879. i Murinu 8. januara 1880. godine, crnogorske snage su doživjele poraz. To je natjeralo velike sile da promijene odluku Berlinskog kongresa i da umjesto Plava i Gusinja Crnoj Gori dodijele Ulcinj i Bojanu. Na ovaj način, odlučnost prvaka i stanovništva malih mjesta Plava i Gusinja da odbrane svoja ognjišta i svoj vatan bili su važniji od odluka Berlinskog kongresa i interesa velikih sila.

Ključne riječi: Gusinje, Plav, Berlinski kongres, Crna Gora, Osmansko carstvo, velike sile, diplomatske misije, poslanici, Ali-paša Šabanagić, Mehmed Ali-paša, Marko Miljanov, knjaz Nikola, Komisija za razgraničenje, Nokšići, Murino, Ulcinj.

Abstract: The paper is about an interesting historical question related to non-compliance with the decisions of the Berlin Congress by the leaders and citizens of Plav and Gusinje. Specifically, upon learning that these decisions of Art. 30 of Berlin Congress were granted to Montenegro, the leaders and people strongly opposed the decision, resolved to, regardless of price, defend their homes. In this regard, the chiefs of Plav and Gusinje, together with chiefs of the Albanian tribes, were preparing to resist Montenegrin forces.

Under pressure of the Great powers, the international Commission for delimitation was formed, based on decisions of the Berlin Congress. The Commission failed to complete the task of occupation of Plav and Gusinje. Therefore, the Great powers and Montenegro launched a strong diplomatic activity, putting pressure on the Porte, in order to resolve this issue amicably. Diplomatic missions and pressures of the Porte on Plav and Gusinje inhabitants did not give results. So Montenegro decided forcibly to take Plav and Gusinje. Within the two heavy battles, on 4th December 1879 at Nokšić and at Murino on 8th of January 1880, the Montenegrin forces were slaughtered. That forced the Great powers to change the decision of the Berlin Congress and instead of Plav and Gusinje Montenegro had been granted Ulcinj and Bojana. In this way, the determination of leaders and small population of Plav and Gusinje to defend their homes and homeland proved to be more important than decisions and interests of the Great powers.

Keywords: Gusinje, Plav, the Berlin Congress, Montenegro, Ottoman Empire, Great powers, diplomatic missions, envoys, Ali Pasha Šabanagić, Mehmed Ali Pasha, Marko Miljanov, Prince Nikola, the Commission for delimitation, Nokšići, Murino, Ulcinj.

Uvodne naznake

Velika istočna kriza 1875-1878. godine bila je prilika da se zadovolje interesi velikih sila na Balkanu, te konačno okonča sudbina posrnulog Osmanskog carstva na ovim prostorima. Velike sile su ovu krizu vidjele kao šansu u ostvarenju njihovih ciljeva. Austro-Ugarska je srpsku bunu u Hercegovini i ratove Osmanskog carstva sa Srbijom, Crnom Gorom i Rusijom vidjela kao priliku za njen prodor na Balkan i zaposjedanje Bosne i Hercegovine. Crna Gora i Srbija dobile su priliku da svoje viševjekovne težnje ostvare i prošire svoje teritorije na štetu Osmanskog carstva, a Rusija kao neprikosnoveni zaštitnik pravoslavlja na prostoru Osmanskog carstva, da učestvuje u ratu konačno ovlada strateškim crnomorskim prostorom i ostvari još snažniji uticaj na Balkanu. U svojim nakanama postojala je dogovorna politika osmanskih neprijatelja. Rusija i Austro-Ugarska su dogovorile u Rajhštatu 1876. i Budimpešti 1877. godine da Austro-Ugarska za neutralnost u osmansko-ruskom ratu bude nagrađena okupacijom Bosne i Hercegovine u pogodnom momentu. Ishod rusko-osmanskog rata označio je kraj osmanske dominacije na Balkanu. Rezultati ratova od 1875. do 1878. godine uticali su na značajne promjene u vjerskoj i nacionalnoj strukturi stanovništva na Balkanu. To je potvrđeno prvo Sanstefanskim mirom, čijim odlukama nisu bile zadovoljne velike evropske sile, pa je izvršena njegova

revizija, sazivanjem novog kongresa u Berlinu od 13. juna do 13. jula 1878. godine. Berlinskim kongresom Osmansko carstvo je prestalo igrati ulogu velike sile i ostalo je bez ogromnih teritorija. Pravo da okupira Bosnu i Hercegovinu dobila je Austro-Ugarska, a Srbija i Crna Gora, pored dobijene nezavisnosti, odlukama Berlinskog kongresa su dobili velika teritorijalna proširenja na štetu osmanskih teritorija.¹ Crna Gora se proširila na račun osmanskih teritorija, gdje su uglavnom živjeli Bošnjaci i Albanci i to od mora, preko zetskog područja, Podgorice, Spuža, kučkog kraja, do Prokletija, gdje je dobila pravo da zaposjedne teritoriju Plava i Gusinja.²

Reakcija stanovništva Plava i Gusinja na odluke Berlinskog kongresa

Nakon Berlinskog kongresa, Bošnjake i Albance su na prostoru Gusinjske kaze očekivale nove nevolje. Mimo njihovog pristanka i volje Crnoj Gori je dodijeljena njihova zemlja i imetak. Proširenje Crne Gore dovelo je do brojnih problema, koji su podrazumijevali preseljenje bošnjačkog i albanskog stanovništva sa pripojenih prostora. Iako se Crna Gora članom 30 Berlinskog kongresa obavezala da dotadašnji vlasnici mogu zadržati svoje nepokretnosti i kada se isele iz Crne Gore, dajući ih pod zakup ili predajući ih drugim licima na upravu,³ stanovništvo, poučeno ranijim iskustvima, u to nije vjerovalo. To je posebno bilo izraženo

¹ Odlukama člana 30 Berlinskog kongresa Crna Gora je priznata kao država, a njena teritorija je proširena za novih 3.900 km. To je predstavljalo povećanje za oko 83% u odnosu na do tada raspoloživu teritoriju. Nešto ranije (1858.) ona je putem razgraničenja, posredovanjem Francuske i Rusije, dobila 1.400 km, što je činilo povećanje od 46,7% teritorije. Tako da je u roku od 20 godina teritorija Crne Gore povećana za 5.300 km, čime je crnogorska država više nego udvostručena. Mustafa Memić, *Bošnjaci (Muslimani) Crne Gore*, Podgorica, 2001, 158.

² Ova dva mjesta ispod Prokletija nalaze se između Crne Gore, Albanije, Kosova i Novopazarskog sandžaka, na nadmorskoj visini od 950-1000 metara. Prema dr. Jovanu Cvijiću i Andriji Jovićeвиću na ovom prostoru je 1908. godine živjelo 1.785 domaćinstava, sa približno oko 15.000 stanovnika mješovitog nacionalnog i vjerskog sastava. Bošnjaci su činili 65,7%, Albanci 22,5%, a Crnogorci i Srbi 11,8% ukupnog stanovništva. Među Albancima pretežno su bili pripadnici islamske, a manjim dijelom katoličke vjere.

³ Safet Bandžović, Iseljavanje muslimanskog stanovništva iz Crne Gore u XIX vijeku, *Almanah*, br. 7-8, Podgorica 1999, 158; Đorđe Pejović, Uzroci masovnog iseljavanja stanovništva iz Crne Gore (1878-1816), *Istorijski zapisi*, br. 2, Titograd 1967, 212.

prilikom zauzimana Kolašina⁴ i Nikšića,⁵ ali i drugih mjesta. Stoga su Bošnjaci i Albanci sa prostora dodijeljenih Crnoj Gori nerado pristajali na napuštanje svojih stoljetnih ognjišta, riješeni pružiti žestok otpor crnogorskim vlastima.

Ogorčenost bošnjačkog i albanskog stanovništva odlukama Berlinskog kongresa bila je evidentna na cijelom prostoru razgraničenja, od mora do Gusinja. Suprotno tome, crnogorska diplomatija je na sve načine pokušala dokazati velikim silama da ih je narod u zaposjednutim krajevima objeručki prihvatio.⁶ Suprotno tome, Bošnjaci i Albanci iskazivali su otvoreno neprijateljstvo prema Crnoj Gori. Njihovo protivljenje bilo kakvim promjenama bilo je izraženo i prije Berlinskog kongresa. To potvrđuju brojni historijski izvori. Stanovnici Gusinja, Peći, Đakovice i Istoka još 10. maja 1878. godine uputili su telegram francuskoj ambasadi u Istanbulu, protestujući protiv odredaba Sanstefanskog ugovora. Telegram je poslan u ime muslimanskog i katoličkog stanovništva. To je bilo 50 dana prije početka rada Berlinskog kongresa.⁷ Negodovanja je bilo i u drugim bošnjačkim i albanskim sredinama. Tako je devetnaest dana kasnije sličan telegram, na sličnu adresu, upućen od strane stanovništva Novog Pazara, Sjenice i Nove Varoši.⁸ Kako bi se bošnjačko i albansko stanovništvo oduprlo daljnjim nasrtajima Crnogoraca, te kako bi očuvalo svoju

⁴ Kolašin je konačno osvojen od strane Crne Gore 3. oktobra 1878. godine. Kolašinski kajmakam Nuri-beg je s predstavnicima kolašinskih Bošnjaka potpisao sporazum o predaji Kolašina. Dan kasnije osmanska vojska je napustila Kolašin i uputila se prema Akovu (Bijelo Polje). Tada počinje egzodus bošnjačkog stanovništva, koje se raselilo sa ovog područja. Vidjeti više: S. Bandžović, *Iseljavanje muslimanskog stanovništva iz Crne Gore u XIX vijeku*, 155.

⁵ Prije napada na Nikšić, 9. jula 1877. godine, u Nikšiću je živjelo 410 bošnjačkih i 40 crnogorskih porodica, koje su bile mahom sirotinjske, u službi bogatih Bošnjaka i zanatlija.⁵ Grad je više od mjesec pod opsadom držalo 15 crnogorskih i hercegovačkih bataljona. Grčevitu odbranu grada je sačinjavalo 700 nizama, 300 kordunaša i 300 građana. Prema izvještaju nikšićkog naiba, Crnogorci su prilikom opsade Nikšića imali blizu 3.000 mrtvih i ranjenih, a Nikšićani oko 220 mrtvih i ranjenih branioca. Vidjeti više: Hamid Hadžibegić, *Opsada Nikšića 1877. godine prema izvještaju nikšićkog naiba*, *Istorijski zapisi*, 1-3, Cetinje 1949, 60.

⁶ Dr. Novak Ražnjatović, *Crna Gora i Berlinski kongres*, Cetinje 1979, 68.

⁷ M. Memić, *Bošnjaci*, 158. Također: Akademija nauka Republike Albanije, Institut za historiju, *Akte te rilindes Kombetare Shqiptare, 1978-1912*, Tirane 1978, dok. 12.

⁸ M. Memić, *Bošnjaci*, 158-159.

teritoriju, nezadovoljno iskazanom nemoći Osmanskog carstva da ih zaštiti, riješilo se samoorganizirati i pružiti otpor svim snagama koje su na bilo koji način planirale teritorijalne promjene na ovim prostorima. Najznačajniji iskorak na tom planu desio se 10. juna 1878. godine, kada je održana skupština Prizrenske lige.⁹ Bošnjačko i albansko stanovništvo je iskazalo nezadovoljstvo i protivljenje odlukama Berlinskog kongresa i u drugim mjestima. Stanovništvo Podgorice, Spuža, Žabljaka kod Skadarskog jezera te pripadnici plemena Kuča i Gruda uputili su osmanskoj vlasti protest 15. juna 1878. godine.¹⁰

S druge strane, na stanovništvo ugroženih krajeva vršeni su brojni pritisci kako bi prihvatilo odluke Berlinskog kongresa. Tako su osmanske vlasti na stanovništvo Podgorice, Spuža i Žabljaka vršile pritisak da prihvate crnogorsku vojsku i crnogorsku vlast, koristeći vjerska osjećanja stanovništva. U džamijama su se održavali skupovi i sugerirali da se narod pomiri sa sudbinom i prihvati crnogorsku vlast. Time su se služili i u Kolašinu. U ovom gradu su se nalazila i dva bataljona osmanske vojske. Poznavajući raspoloženje stanovništva, vojni komandant je potajno stupio u pregovore sa crnogorskom vojskom i omogućio im ulazak u grad, dovodeći na taj način bošnjačko lokalno stanovništvo pred svršen čin,¹¹ koje je nakon toga bilo prinuđeno na iselj enje. Poučeno takvim iskustvom, stanovništvo Plava i Gusinja je bilo odlučno i po cijenu sopstvenih života suprotstaviti se odlukama Berlinskog kongresa o dodjeli istih Crnoj Gori. Taj otpor je

⁹ O Prizrenskoj ligi u historiografiji ima dosta napisanih tekstova koji imaju i određene protivrječnosti. Prva skupština Prizrenske lige održana je 10. juna, a nakon toga održane su još dvije skupštine 2. jula i 27. septembra 1878. godine. Na Skupštini su pored Albanaca kao delegati učestvovali i Bošnjaci. Iz Pljavalja muftija Mehmed Nurudin Vehbi Šemsekadić, iz Novog Pazara, Ejubegović Ejub i Abdi-beg, Ali-paša Šabanagić, Ibrahim Lutvi i Mađar Nurudin iz Gusinja, Jakub Ferović iz Plava, Mustafa Abdulah i Zejnil Abidin iz Sjenice. (M. Memić, *Bošnjaci*, 160).

¹⁰ Kao predstavnici Podgorice na telegramu se potpisalo 39 Bošnjaka i 3 Albanaca katoličke vjere. Kao predstavnici Spuža protestni telegram je potpisalo 17 Bošnjaka, u Žabljaku 10, u Baru 23 građanina sa barjaktarom Hasanom Memićem, iz Dobre Vode, iz Mrkojevića 5, iz Tudemila 1, iz Ulcinja 7, iz Anemala (Vladimira) 12, iz Šestana 6, te iz plemena Gruda 1 musliman i 2 katolika, a od emigranata iz Kuča 3 pravoslavne i po 1 muslimanska i katolička porodica. Ovi protesti od strane crnogorske vlasti nisu uvaženi. Nema se pouzdanih saznanja da li su razmatrani, ali je volja građanstva ovih krajeva izražena i ona pokazuje raspoloženje tamošnjeg stanovništva. (M. Memić, *Bošnjaci*, 159).

¹¹ Mitrofan Ban, Oslobođenje Kolašina, *Pobjeda*, Titograd, 13. 9. 1981.

prevazišao lokalne okvire te je ovo pitanje, poznato kao plavsko-gusinjska afera, bilo predmetom rasprava i diplomatskog djelovanja velikih sila.

Odluka da se Plav i Gusinje dodijele Crnoj Gori prethodno je donijeta Sanstefanskim mirom,¹² a članom 30 Berlinskog kongresa ista je samo potvrđena. To je uznemirilo stanovništvo Plava i Gusinja, koje je jasno dalo do znanja da istu neće prihvatiti i da će se organizirano suprotstaviti crnogorskoj vlasti, što se i dogodilo. Otpor je trajao godinu i pol. U ovom problemu pored osmanske i crnogorske vlasti umiješale su se i velike sile, vršeći pritisak i insistirajući na poštivanju odluka Berlinskog kongresa. Od donošenja odluke posebno je vršen pritisak na prvake Plava i Gusinja da prihvate istu, ali to nije dalo rezultata. Razni pritisci i diplomatska presija su na kraju rezultirali ratom između crnogorske vojske i samoorganiziranog stanovništva Plava i Gusinja.

Odmah nakon što se saznalo za odluke Sanstefanskog mira održan je sastanak prvaka ova dva mjesta i njihove okoline i donijeta odluka da se Plav i Gusinje brane po svaku cijenu. Među ondašnjim prvacima ovih krajeva, vojvoda Gavro Vuković, sin vojvode Miljana Vukova, kasnije ministar inostranih djela Crne Gore, spominje 15 prvaka.¹³ No prema dostupnim podacima, najuže rukovodstvo pokreta sačinjavali su: Ali-beg Šabanagić, kasnije Ali-paša Gusinjski, Jahja ef. Mula Jaho Musić, Jakup Ferović (Jakup Feri) i Husein-beg Redžepagić. Za Ali-bega Šabanagića Gusinjskog kaže se da se on, kao gusinjski kajmakam, poznati junak i dokazani komandant u bici na Previji, u početku kolebao da li da pristupi pokretu i stavi mu se na čelo, jer su naredbe koje je dobijao od Porte upućivale da se ne treba boriti. O tome ukazuju i neki historijski izvori, poput pisma kapetana andrijevničke kapetanije Protića, koji je pisao Vladi na Cetinju o navodnom sukobu Ali-bega Šabanagića sa lokalnim stanovništvom. Navedeno potvrđuje i osmanski historičar Kulce, koji je o Ali-begu Šabanagiću napisao da je izjavio: „Do sada sam bio podanik Osmanske imperije, ali sada nisam više. Braniću svoju otadžbinu (svoj

¹² Članom 1 i 2 Sanstefanskog mirovnog ugovora granice Crne Gore prema Plavu i Gusinju utvrđene su pravcem „vrhovima brda Koprivnik, Baba i Bor do najveće kose Prokletija“, ostavljajući čitavu plavsko-gusinjsku kotlinu u sastavu Crne Gore.

¹³ Gavro Vuković, *Vojvoda Miljan Vukov i Vasojevići 1820-1836*, Cetinje 1932.

vatan).¹⁴ Nešto kasnije, u jesen 1879. godine, na skupštini prvaka Gusinja i Plava formiran je Komitet narodnog spasa, koji je rukovodio cjelokupnim otporom vezanim za predaju Crnoj Gori. Komitet je formirao Vojni štab na čijem čelu je bio Ali-beg Šabanagić.¹⁵ Zadatak Komiteta je bio odbrana „vatana“,¹⁶ zbog straha da će dolaskom crnogorske vojske biti fizički likvidirani, da im se neće dozvoliti vršenje vjerskih obreda, da će im biti oduzeta zemlja i da će biti primorani da napuste svoja ognjišta.¹⁷

Prva odluka novoformiranog Komiteta odnosila se na slanje Jakupa Ferovića među susjedna albanska plemena da ih obavijesti o opasnostima koje su se nadvile nad Plavom i Gusinjem, o odluci naroda ovih karajeva da brane ove domove i da se albanskim prvacima u ime građana ovih krajeva ponudi savez o zajedničkoj odbrani, prihvatajući smještaj i ishranu njihovih dobrovoljaca. Uz to, odlučeno je da Jakup Ferović ponese sa sobom sva raspoloživa novčana sredstva plavskog vakufa koja su se odnosila na sakupljene prihode po osnovu korištenja ispaše na plavskim planinama, koja su bila dosta značajna, te da sa ovim sredstvima nagradi albanske prvake kako bi ih lakše privolio da prihvate ovu saradnju. Prihvaćeno je da se po tamošnjim običajima prihvati Savez u formi „bese“,¹⁸ koji je po svim propisima obavezivao učesnike sporazuma.¹⁹ Jakup Ferović je obišao albanska plemena: Gaši, Krasniće, Reku, Drenicu, Istok, Rugovu, kao i gradove Peć i Đakovicu, i nije mu bilo teško da postigne dogovor, jer je obostrani interes bio da se Plav i Gusinje brane. Dolazak crnogorske vojske na ove prostore ugrozio bi bezbjednost i ovih plemena i ona su bila zainteresirana da učestvuju u odbrani Plava i Gusinja. Tokom jula 1878. godine u Plav i Gusinje su stigli Albanci organizirani u 12 bajraka (bataljona), sa oko 2.500 dobrovoljaca.²⁰ Oni su prema odluci Komiteta raspoređeni u kuće ljudi svih konfesija, koje su bile obavezne ne samo da smjeste albanske dobrovoljce, već i da ih hrane. Ovu obavezu su

¹⁴ Sulejman Kulce, *Osmanli Tariindndle*, Izmir 1964, 247-249.

¹⁵ Daut Deda, *Kosova*, br. 1, Tirana 1995, 3.

¹⁶ Domovina-otadžbina.

¹⁷ Hamdija Šarkinović, *Bošnjaci od Načertanija do Memoranduma*, Podgorica 2012, 72.

¹⁸ Besa je značila čvrsto obećanje, koje se nije smjelo pogaziti.

¹⁹ M. Memić, *Bošnjaci*, 167.

²⁰ H. Šarkinović, *Bošnjaci od Načertanija do Memoranduma*, 72.

dobrovoljno prihvatila i neka srpsko-crnogorska domaćinstva, jer im je više bilo u interesu da prihvate lojalan odnos prema lokalnoj vlasti, nego da zbog ratnih uslova budu primorani da napuste svoje domove i pređu na teritoriju Crne Gore. To im je preko tamošnjeg pravoslavnog sveštenika Riste Vujoševića saopštio Ali-beg Šabanagić.²¹

Diplomatska misija i pokušaj vojnog zaposjedanja Plava i Gusinja

Kako bi se imala što bolja spoznaja o ovom pitanju, bitno je imati saznanja o diplomatskim i drugim brojnim aktivnostima koje su vođene nakon Berlinskog kongresa između Porte i crnogorskih vlasti, te brojnih poslanika velikih sila. Po nalogu Visoke Porte već 19. augusta 1878. godine, a pod pritiskom velikih sila, krenuo je prema Gusinju osmanski mušir Mehmed Ali-paša kako bi shodno odlukama Berlinskog kongresa predao Gusinje i Plav Crnoj Gori. Glavni odbor Prizrenske lige nije prihvatio prijedlog Mehmed Ali-paše.²² Zadatak Mehmed Ali-paše bio je da sa sedam četa regularne vojske i jednom četom albanskih vojnika dođe u Gusinje i Plav i prisili glavare i stanovništvo ovih krajeva da prihvate odluke Berlinskog kongresa. Komitet narodnog spasa održao je vanrednu sjednicu 26. augusta, posvećenu dolasku mušira Mehmed Ali-paše u Đakovicu. Na sastanku ovog Komiteta zahtjev mušira Mehmed Ali-paše jednoglasno je odbijen i o tome je obaviješten i Glavni odbor Prizrenske lige. Protiv njihovog ustupanja Plava i Gusinja Crnoj Gori najviše su se zalagali pododbori u Plavu i Gusinju, koje je predvodio Ali-beg Šabanagić Gusinjski.²³ U Glavnom odboru u tom pogledu nije postojao jedinstven stav. Ali-beg Šabanagić Gusinjski je uspio da na svoju stranu pridobije istaknute prvake Đakovice, Ahmeda Korenicu i Sulejmana Vokšija,²⁴ a Abdulah-paša Dreni opredijelio se da muširu Mehmed Ali-paši pruži

²¹ M. Memić, *Bošnjaci*, 168.

²² H. Šarkinović, *Bošnjaci od Načertanija do Memoranduma*, 73.

²³ Dr. Ali Hadri, Prilog rasvjetljavanju Prizrenske lige (1878-1881), *Piriparimi*, Časopis za kulturu i nauku, br. 1, Priština 1967, 45.

²⁴ Dr. Ali Hadri, *Prilog rasvjetljavanju Prizrenske lige*, 47.

gostoprimstvo u svojoj kući i time mu i svojim životom garantuje sigurnost. Ali-beg Šabanagić, sa grupom plavsko-gusinjskih prvaka, sa oko 5.000 albanskih dobrovoljaca, stigao je u Đakovicu da Mehmed Ali-paši spriječi dolazak u Gusinje još na prostorima Đakovice. Kako ovaj nije odustajao od svog pohoda, a Gusinjani, Plavljeni i Albanci mu nisu dozvoljavali da pođe prema Plavu i Gusinju, došlo je do oružane borbe u kojoj su poginuli Mehmed Ali-paša i Abdulah-paša Dreni, u čijoj je kući ovaj bio smješten. Prema austrougarskim procjenama, u ovim borbama bilo je angažovano 8.000-15.000 boraca, a prema albanskim, bilo ih je znatno manje, oko 3.500 boraca.²⁵

Ubistvo Mehmed Ali-paše je dovelo do dodatnih zaoštavanja odnosa između Porte i ostalih potpisnika Berlinskog kongresa na jednoj i plavsko-gusinjskog pokreta za odbranu i Prizrenske lige na drugoj strani. Crna Gora je bila spremna da silom zaposjedne Plav i Gusinje. Delegacija knjaza Nikole stigla je na Murinu. Tu je ona očekivala dolazak Mehmed Ali-paše sa svojim jedinicama. Pošto njega nije bilo pokušavala je da neposredno uspostavi bilo kakav kontakt sa prvacima pokreta u Gusinju i Plavu, ali u tome nije uspjela. Odgovoreno im je da niko živ ne može doći do Plava, „već neka kurir ide od kuda je i došao“.²⁶

Poslije ubistva Mehmed Ali-paše došlo je do relativnog smirivanja situacije. Albanski dobrovoljci su i suviše opterećivali položaj plavsko-gusinjskih domaćinstava u vezi sa njihovom ishranom i smještajem, pa je dogovoreno da se oni vrate kućama, uz davanje čvrste obaveze (bese) da će se, ako Marko Miljanov sa svojim odredom bude izvršio napad, vratiti na teren u roku od 24 sata. Prema običajima i zakonima Leke Dukadžina, ostavili su svojih 12 bajraka u plavskoj džamiji, što je bio znak sigurnosti da će doći kada budu pozvani.²⁷

Pošto je nastao snažan otpor provođenju odluka Berlinskog kongresa po pitanju zaposjedanja Plava i Gusinja, velike sile, Crna Gora i Osmansko carstvo su pokrenuli široke diplomatske aktivnosti, kako bi se ispoštovale odredbe Berlinskog kongresa. U maju mjesecu 1879. godine otpočela je sa

²⁵ Kristo Frasheri, *Lidhja Shqiptare e Prizrenit 1878-1888*, Tirane 1988, 30.

²⁶ Dr. Novak Ražnjatović, *Crna Gora i Berlinski kongres*, 90; M. Memić, *Bošnjaci*, 169.

²⁷ M. Memić, *Bošnjaci*, 169.

radom Međunarodna komisija za razgraničenje između Crne Gore i Osmanlija. Oko predaje Plava i Gusinja, pored članova Komisije koju su činili predstavnici Crne Gore i Osmanskog carstva, značajno su bili uključeni i poslanici Rusije, Njemačke, Italije, Austro-Ugarske, Engleske i Francuske u Istanbulu. Kako su sva ostala mjesta koja su bila predmet razgraničenja bila nesporna za stavljanje pod crnogorsku kontrolu, akcenat rada Komisija je stavila na rješavanje pitanja Plava i Gusinja. Crna Gora je predložila da Komisija počne svoj rad upravo od ova dva mjesta. Ovakvom stavu i insistiranju predstavnika crnogorske vlade suprotstavio se delegat osmanske vlade, ističući da u Plavu i Gusinju nema osmanske vojske, te da „Crnogorci, ako hoće, neka slobodno okupiraju ta mjesta“. Suprotstavio mu se delegat Crne Gore u Komisiji Simo Popović, sekretar knjaza Nikole, ističući poznate činjenice „da osmanska država nije imala svoju posadu u Plavu i Gusinju ni u vrijeme Berlinskog kongresa, ali je ipak augusta 1878. godine uputila Mehmed Ali-pašu da izvrši predaju ovih krajeva, jer su to od nje tražile velike sile“²⁸ i da je Mehmed Ali-paša u toj nakani i stradao.

Komisija je bila svjesna da je najveću težinu upravo imao ovaj dio zadatka. Ona je u tom vremenu dobila više pisanih predstavki koje su im dolazile iz Plava i Gusinja, upoznala se sa brojnim napisima iz štampe, koja je ove događaje svakodnevno pratila te sa određenim diplomatskim aktima, a onda je 9. augusta 1879. godine dobila službeno pismo od Komiteta narodnog spasa iz Gusinja, potpisano od predstavnika Gusinja, Plava, kaza Đakovice, Peći i okoline, Prizrena i okoline, Debra i okoline. U ime Gusinja i Plava predstavku je potpisao Komitet narodnog spasa. U predstavci se kategorički ističe da se bez predstavnika ovih krajeva i volje naroda nikako ne može riješiti pitanje Plava i Gusinja. U njoj, između ostalog, stoji kako „nikako neće moći biti izvršeno razgraničenje bez prisustva spomenutih poglavara i plemenskih bajraktara i bez povjerenja koje bi im zato dao narod koji predstavljaju“, ističući dalje da „kada bi se izvršilo razgraničenje prema željama jedne strane, onda ta granica nebi bila nikakva granica (...) bez bajraktara i poglavara ovo se pitanje ne može urediti“, te da oni ne mogu dati saglasnost za razgraničenje koje Komisija priprema da izvrši.²⁹

²⁸ M. Memić, *Bošnjaci*, 169.

²⁹ Arhiv Crne Gore (dalje: ACG), Fond: Ministarstvo inostranih djela Crne Gore (dalje: MIDCG). 1,2, Vrbica-Radonjiću (10) 22. 8. 1879. Prepis ovih dokumenata sačinio je

Koliko je provođenje odluka Berlinskog kongresa bio složen i težak proces i za velike sile, a posebno za Osmansko carstvo i Crnu Goru, pokazuju široke diplomatske aktivnosti između Crne Gore i Osmanskog carstva, te poslanika velikih sila koji su bili u Istanbulu. Ovi procesi su praćeni prepiskom crnogorskih i osmanskih zvaničnika te predstavnika velikih sila. Razgraničenje je išlo veoma otežano, sa brojnim poteškoćama i neslaganjima. Spor oko razgraničenja se vodio na cijelom prostoru od mora do Gusinja, gdje je bilo nekoliko izuzetno osjetljivih tačaka. Među najosjetljivijim bile su one u zetskom području između Crnogoraca i albanskog plemena Gruda, u Kučkoj krajini između Crnogoraca s jedne, te Kuča, Gruda i Klimenta sa druge strane. No, svakako najsloženija situacija je bila na području Gusinjske kaze. Brojni su primjeri međusobnog neslaganja članova Komisije te nepremostivih problema sa kojima su se susretali na terenu. Stoga, član Komisije za razgraničenje ispred Crne Gore Stevo Popović u više navrata ukazuje Vladi na Cetinju na poteškoće oko razgraničenja. U jednom izvještaju on između ostalog predlaže „da se popravi granica u korist Crne Gore kod Dinoša, a za uzvrat da Crna Gora da teritoriju kod Mokre“.³⁰ Prema ovim izvještajima složena situacija je bila i u Kučkoj krajini, gdje su se članovi Komisije sporili oko mjesta Lipić, koje je osporavano Crnoj Gori.³¹

Zbog složenosti pitanja razgraničenja, Stevo Popović, kao član Komisije, predložio je crnogorskim vlastima da se pitanje Plava i Gusinja zbog osjetljivosti ostavi po strani. Crnogorski članovi Komisije su u augustu po ovom pitanju insistirali da se ispoštuju odluke Berlinskog kongresa i da linija bude izložena onako kako je pripremljena na austrijskoj karti, kod utvrđivanja granice od mora do Gusinja.³² Sredinom augusta 1879. predstavnik Crne Gore u Međunarodnoj komisiji Stevo Popović izvijestio je knjaza Nikolu „da za Plav i Gusinje Komisija neće ni da zna“. On je dalje obavijestio ministra spoljnih dijela Plamenca da izaslanik Crne

Derviš Korkut, koji je tridesetih godina XX stoljeća bio kustos Muzeja na Cetinju, a navedene kopije rukopisa se danas čuvaju u Historijskom arhivu Sarajevo. (H. Šarkinović, *Bošnjaci od Načertanija do Memoranduma*, 73; M. Memić, *Bošnjaci*, 170).

³⁰ ACG, MIDCG. *Protokol pisama crnogorskih komisara*. Pismo Sretena Popovića od 27. jula 1879. godine.

³¹ ACG, MIDCG. Pismo Sretena Popovića od 8. augusta 1879. godine.

³² ACG, MIDCG. Pismo člana komisije Matanovića od 7. augusta 1879. godine.

Gore u Istanbulu vojvoda Stanko Radonjić „pregovara da se odluka Berlinskog kongresa u vezi Gusinja izmijeni“. O pismu iz Gusinja, javio je Niko Martinović, opširno obavještavajući o njegovom sadržaju i pojedinačno navodeći potpisnike pisma. Vojvoda Mašo Vrbica, tadašnji ministar inostranih djela Crne Gore, izaslaniku Crne Gore u Istanbulu Radonjiću javio je sljedeće: „Mi smo iznenađeni time što je ovo jako ugrožavajuće pismo potpisano poglavarima: Đakovice, Peći, Prizrena i Debra, koji zvanično pripadaju Osmanskoj državi“, da bi zatim zaključio: „Nećemo nikako dopustiti da se u tijema okruzima radi u ime nekakve Albanije, egzistiranje koje mi ne priznajemo“. ³³ Crnogorski članovi Komisije su se posebno žalili na Husein-pašu Skadarskog, koji je imao poseban uticaj na razgraničenje, pa su tražili njegovu smjenu. I Safet-paša je svu krivicu svalio na Husein-pašu, obećavši da će ga ubrzo smijeniti. Nešto kasnije je od strane osmanske vlasti isti smijenjen, a na njegovo mjesto došao je Ali Hajdar-paša. ³⁴ No, i nakon toga, situacija se nije značajnije promijenila, jer korijeni pokreta nisu bili u pašama i vezirima, već u narodu koji se ni po koju cijenu nije mogao odvratiti od toga da brani „svoj vatan“. ³⁵

Koliko su navedeni odnosi bili opterećenje i Crnoj Gori i Osmanskom carstvu pokazuje dinamika diplomatskog djelovanja, pisma i izvještaji koje je slao vojvoda Stanko Radonjić, izaslanik Crne Gore u Istanbulu, vojvodi Maši Vrbici ministru unutrašnjih djela Crne Gore. U navedenim izvještajima pitanje Plava i Gusinja je bilo glavno pitanje, koje je crnogorski predstavnik Radonjić postavljao pred Portu. Po osnovu toga, Radonjić je obavljao brojne razgovore, prije svega sa Safet-pašom, ministrom inostranih djela Osmanskog carstva, ali i sa poslanicima velikih sila. Razgovaralo se posebno o uticaju na rad Komisije od strane Husein-paše, te o ušančavanju osmanske vojske u Zeti, što je uticalo na razgraničenje i ukupne odnose na ovom području. U razgovorima sa Safet-pašom Radonjić je dobijao uvjerenja da će se sva ova pitanja riješiti na najbolji način. U pregovorima sa osmanskim stranom Radonjić se uglavnom držao instrukcija koje je dobio kada je pošao sa Cetinja. A glavno

³³ ACG, MIDCG. *Protokol pisma crnogorskih komisara*, 1,2; M. Memić, *Bošnjaci*, 170.

³⁴ ACG, MIDCG. Pismo Sretena Popovića od 11. augusta 1879. godine.

³⁵ M. Memić, *Bošnjaci*, 171.

pitanje i razlog njegovog dolaska u Istanbul bilo je pitanje predaje Plava i Gusinja Crnoj Gori. Stoga je Radonjić bio veoma uporan u insistiranju da se riješi ovaj problem. Kako je za Portu ovo bio složen problem, Safet-paša mu nije mogao garantovati brzo rješenje, pa je shodno tome odgovorio: „Visoka Porta bi odavno to pitanje završila, saglasno zaključcima Berlinskog ugovora, ali se od vaše strane iskazala želja o promjeni Plava i Gusinja za neke druge krajeve, i to posebno za Kučku krajinu“. Radonjić ga je uvjeravao da to nije stav crnogorske strane, te da se Plav i Gusinje nikako ne mogu usporediti sa krševitom Kučkom krajinom. Stoga je Safet-paša kazao Radonjiću da o pitanju predaje Plava i Gusinja treba da raspravlja Ministarski savjet i da treba sačekati odluku istog. Radonjić nije bio uopće zadovoljan takvim odnosom, a posebno radom Komisije za razgraničenje, ukazujući na otvoren otpor osmanskih članova Komisije. Uvjeravanja Porte, odnosno Safet-paše, išla su u smjeru da će se navedeno pitanje riješiti i da će isto rješavati Ministarski savjet. No, Radonjić je od samog početka bio poprilično rezervisan prema obećanjima Porte i Safet-paše i nije se uopšte nadao nekom brzom rješenju ovog pitanja, o čemu je obavijestio vojvodu Mašu Vrbicu.³⁶

Odnosi oko pitanja Plava i Gusinja su se sve više usložnjavali i zapadali u krizu. Toga je i Radonjić bio svjestan, pa je jasno stavio do znanja Porti da ukoliko se ne ispoštuju odredbe Berlinskog kongresa, da će knjaz Nikola biti prinuđen drugim sredstvima riješiti ovo pitanje, što bi nanijelo veliku štetu Porti kod velikih sila. Radonjić je tražio da se Plav i Gusinje predaju Crnoj Gori po uzoru na Podgoricu.³⁷ Kao glavni razlog nepoštivanja odluka Berlinskog kongresa, a u vezi predaje Plava i Gusinja, Safet-paša je isticao strah od reakcije Albanije, odnosno Albanske lige (Prizrenske lige). Prizrenska liga je svoj stav prema plavsko-gusinjskom sporu pokazala u pismu koje je uznemirilo Portu i Safet-pašu. Radonjić nije

³⁶ ACG, MIDCG, n=1329. Pismo Sretena Radonjića vojvodi Maši Vrbici od 11. augusta 1879. godine.

³⁷ Stanovništvo Podgorice, Spuža i Zete se suprotstavljalo predaji ovih područja Crnoj Gori, ali bez uspjeha. Nakon što ju je osmanska vojska napustila početkom februara 1879. godine, crnogorska vojska je ušla u Podgoricu. U međuvremenu iz Podgorice, Spuža i Zete iselilo je nekoliko stotina bošnjačkih porodica, uglavnom prema krajevima današnje Albanije. Prema nekim podacima samo u Skadru je bilo oko 3.500 izbjeglica sa ovog područja. (S. Bandžović, *Iseljavanje muslimanskog stanovništva iz Crne Gore u XIX vijeku*, 160).

bio zadovoljan sa ovakvim odgovorom Safet-paše i odnosom Porte, o čemu je izvijestio druge izaslanike u Istanbulu. Posebno se žalio na to da ga sultan još uvijek nije primio.³⁸ On nije bio optimista kod rješavanja ovog pitanja, jer su Porta, kao i strani predstavnici u Istanbulu, daleko više bili opterećeni i zauzeti „Grčkim pitanjem“.³⁹

Ovakav razvoj situacije u vezi predaje Plava i Gusinja Crnoj Gori sve više je opterećivao crnogorsku vlast. Stoga je knjaz Nikola tražio od Radonjića da upozna strane poslanike u Istanbulu sa problemom Plava i Gusinja, te da insistira kod Porte predaju istih bez odlaganja. Radonjić je postupio po uputstvima knjaza Nikole. Upoznao je strane poslanike o navedenom problemu, te je ponovo insistirao kod Safet-paše da mu da garancije kako misli riješiti navedeno pitanje. Safet-paša je još jednom ukazao na složenost ovog problema, te se pozvao na izvještaj prizrenskog valije da u Albaniji zbog Gusinja i Plava vlada velika uzrujanost, te da su albanska plemena riješila krvlju braniti ova mjesta. Zbog toga se Porta ne može sada miješati u tako osjetljive poslove. Zato je spremna zatražiti od knjaza Nikole da se pitanje Plava i Gusinja odloži za neko bolje vrijeme. Radonjić se nije složio sa takvim stavom Safet-paše i uvjeravao ga da Porta lako može završiti navedeni posao predaje Plava i Gusinja, kao što je uradila sa nekim drugim mjestima, ali da to neće. O ovakvom stavu Porte Radonjić je još jednom upoznao strane poslanike u Istanbulu, te tražio da isti utiču na Portu i članove Komisije da se predaja Plava i Gusinja izvrši bez odlaganja. U prilog crnogorskoj strani u ovom vremenu nije išlo ni to što je ruski poslanik Lobanov, koji je bio upoznat detaljno sa ovim pitanjem i koji je Crnu Goru bezrezervno podržavao, otišao privremeno iz Istanbula, a zamijenio ga je Soburov, ruski poslanik iz Atine.⁴⁰

Knjaz Nikola je u septembru 1879. godine donio odluku da se Plav i Gusinje zauzmu silom. U pismu koje je uputio Iliji Plamencu stoji: „Turci nam ga moraju predati i mi nećemo zato poharčiti ni jednog čojka ni fišeka ... trebaće nam s oružjem to pitanje svršiti pa pošto-potom bilo, no počem da krajna nužda skopčana je s velikim žrtvama i mukama ali u isto sa čašću

³⁸ ACG, MIDCG. *Protokol pisama crnogorskih komisara*. Radonjić izvještava da je svečano primljen kod sultana 24. augusta 1879. godine.

³⁹ ACG, MIDCG, n=1328. Pismo Radonjića vojvodi Maši Vrbici od 17. augusta 1879.

⁴⁰ ACG, MIDCG, n=* 1306. Pismo Radonjića vojvodi Maši Vrbici od 19. septembra 1879.

našega oružja, treba je dobro i vješto ukriti.“⁴¹ Radonjić u Istanbulu nastavlja svoju misiju i vrlo uporno djeluje, pokušavajući izdjeystvovati kod Porte rješenje ovog pitanja o čemu izvještava vojvodu Mašu Vrbicu. On ističe da pokušava na sve načine privoliti Portu na to, idući od paše do paše, od poslanika do poslanika, ali nije bilo rezultata. Porta se pravdala da je za rješenje ovog pitanja, te da su izdali naredbu valiji kosovskom, docnije Muktar-paši skadarskom, da preduzme nužne mjere o izvršenju predaje Plava i Gusinja. Međutim, Radonjić je ovo smatrao samo izgovorom i odugovlačenjem Porte, te je bio ubijeđen da se Plav i Gusinje ne mogu uzeti bez vojne sile. On posebno nije vjerovao u postojanje nekakve „Arbanaške lige“, čije se reakcije navodno Porta posebno plašila, jer da postoji „Arbanaška liga“ ona bi branila okupaciju Novopazarskog sandžaka u koji je ušla austrougarska vojska.⁴² Porta se pravdala činjenicom da ni u jednom od ovih mjesta nema niti carske vojske, niti činovnika. Poslanik Radonjić je posebno bio nezadovoljan statusom crnogorskih podanika od strane osmanske vlasti, o čemu izvještava vojvodu Mašu Vrbicu. On ističe da su crnogorski i srbijanski trgovci u nezavidnom položaju u odnosu na trgovce drugih država, pri čemu se ne poštuje član 31 Berlinskog kongresa. Crnogorski trgovci su izloženi brojnim problemima, jer nemaju konzulstvo koje bi ih zastupalo na ovdašnjim sudovima. Neznajući jezik, oni ne razumiju optužbu, pa su uglavnom gubili sporove i proglašavani kao krivci. Stoga, Radonjić predlaže osnivanje crnogorskog konzulata u Istanbulu, bar u najskromnijem obliku, jer ovakav njegov status kao predstavnika Crne Gore u Istanbulu je bez smisla i nema ni političkog ni juridičkog značaja. „Glavna misija za koju sam poslat, ne samo da nije svršena, nego nema nikakvog izgleda da može biti svršena.“ Stoga je Radonjić zamolio Vrbicu da ih pozovu da se vrate u Crnu Goru.⁴³

U daljnjem periodu stvari su se sve više zakomplicirale, te je bilo sve izvjesnije da se pitanje predaje Plava i Gusinja Crnoj Gori neće riješiti mirnim putem. Toga su bili svjesni i Porta i crnogorska strana. Posebno što

⁴¹ H. Šarkinović, *Bošnjaci od Načertanija do Memoranduma*, 73-74.

⁴² Austra-Ugarska je u tri sandžačka grada Pljevljima, Priboju i Prijepolju bez ikakvih problema uspostavila svoje vojne garnizone.

⁴³ ACG, MIDCG, n=1303. Pismo Radonjića vojvodi Vrbici od 22. septembra 1879. godine.

je raspoloženje stanovništva Plava i Gusinja bilo sve odlučnije da se isti brane po svaku cijenu, pri čemu su imali podršku albanskih plemena. O tome Porta izvještava Radonjića, te ga upoznaje sa izvješćima iz Manastira (Bitolja), Skadra i Prištine od osmanskih vlasti, da će se Albanci suprotstaviti oružjem ulasku crnogorske vojske u Gusinje i Plav. Porta očigledno nije bila spremna spriječiti taj otpor i ući u sukob sa ovim snagama, pa je knjazu Nikoli još jednom predložila Kučku krajinu u zamjenu za Gusinje i Plav, ostavljajući Crnoj Gori sva ona područja na kojima su živjeli hrišćani. S druge strane, Portu je jako uznemirila vijest koja je došla do Istanbula da je crnogorska vojska sa topovima došla u blizinu Gusinja. Sam Safet-paša je tražio objašnjenje od Radonjića zbog ovoga.⁴⁴ O ovim problemima i zaoštavanju odnosa Crne Gore i Porte Radonjić je razgovarao za knezom Labanovim, koji se u međuvremenu vratio u Istanbul, upoznavši ga o odbijanju Porte da preda Gusinje i Plav.⁴⁵

Krajem septembra 1879. godine komandant rumelijske osmanske vojske Muktar-paša dobio je naredbu svoje vlade da sa svojih 11 bataljona pođe u Plav i Gusinje i da na bilo koji način, pa i vojnim putem, riješi pitanje predaje Plava i Gusinja Crnoj Gori. Dolaskom u Prizren i Đakovicu, poučeni iskustvom mušira Mehmed Ali-paše, Muktar-paša je shvatio svu složenost situacije. Strahujući od pobune među vojnicima koji nisu spremni da krvare za ono što im je naređeno, a to se nije moglo izbjeći, Muktar-paša je sve učinio da problem riješi dogovorom i obećanjima stanovništvu Plava i Gusinja da će im, ako ne žele da žive u sastavu Crne Gore i ako se opredijele da se isele iz svog rodnoг kraja, obezbijediti da izvrše izbor novog mjesta naseljenja. U tom pogledu im je predložio da izaberu neko mjesto na Kosovu, u južnoj Albaniji ili Makedoniji, obećao im je dovoljno ziratne zemlje, pomoć u vučnoj stoci, sjemenu i svemu drugom što je nužno da oni u novom mjestu naseljenja mogu da razviju normalan način

⁴⁴ Marko Miljanov je krajem oktobra 1879. godine zauzeo karaulu iznad sela Pepića, a početkom novembra drugu karaulu kod sela Ržanica. U novembru je prema Plavu stiglo još šest bataljona kombinovanih od po 250 vojnika. Tako da je odred pod komandom Marka Miljanova brojao 6.000 vojnika. H. Šarkinović, *Bošnjaci od Načertanija do Memoranduma*, 74; G. Vuković, *Vojvoda Miljan Vukov i Vasojevići*, 22-24.

⁴⁵ ACG, MIDCG, n=1302. Izvještaj Radonjića vojvodi Maši Vrbici od 27. septembra 1879. godine.

življenja. U tom smislu uputio im je proklamaciju u kojoj je, pored ostalog, stajalo:

„Teritorija Gusinjskog kajmakama prestala je biti dio države njegovog carskog veličanstva sultana (...). Usljed toga, svaki otpor bi bio nezakonit, te vas i vaše porodice izlagao bi zlu, od kojeg vas je carska vlada željela poštediti. Poslednji put zaklinje visoka Porta da se pokorite, ili pak prihvatite očinske odredbe da se osigura sudbina onima među vama koji će se okaniti otpora i ostaviti ustupljeno zemljište (...). Da bi vam olakšali iseljenje, dobićete badava u vlasništvo, prikladne zemlje za življenje u Manastirskom, Kosovskom i Skadarskom vilajetu, te u Beratskom sandžakatu, daće vam se kola i konji da bi vam se olakšalo iseljenje. Carska vlada obećava vam da će vas pomoći besplatnim sjemenom za vaše njive i da će vam činjeti olakšice u početku dok ne uredite vaša imanja. Nakon toga, bićete nekoliko godina oslobođeni svake discipline i zemljarine. Ako se pak oglušite ovom razumnom savjetu, tada će visoka Porta biti bezuslovno prisiljena da se okani svakog nastojanja da vas pomogne u ovom udesu. Tada ćete vi sami sebi nanijeti tešku sudbinu i nesreću, što će se na vas oboriti.“⁴⁶

Glavari Plava i Gusinja oglušili su se o ovu proklamaciju, pa je otpor predaje Plava i Gusinja bio još izraženiji kod tadašnjeg bošnjačkog i albanskog stanovništva, spremnog i odlučnog da svim sredstvima odbrani svoje domove. To su potvrdili i prvaci Bošnjaka i Albanaca Gusinja, Peći i Đakovice, koji su razgovarali sa Muktar-pašom. Oni su bili izričiti da neće predati Plav i Gusinje. Toga je bio svjestan i Muktar-paša, koji je imao u svojoj pratnji 11 bataljona, no nije uopće razmišljao da silom zauzme Plav i Gusinje i preda ih Crnoj Gori. Bio je uvjeren da su Bošnjaci i Albanci bili spremni pružiti otpor. Za ovakav stav Muktar-paša je kao opravdanje naveo sljedeće: “Ja ne govorim da mi ne želimo ispuniti obaveze Berlinskog kongresa, ali mi nijesmo obavezni da po svaku cijenu predamo Crnoj Gori te zemlje, koje su joj dodijeljene Berlinskim kongresom. Mi smo se od njih odrekli, a nismo došli nikakvu odštetu za izgublenu zemlju. Poznato je, da od tih zemalja mi nijesmo imali nikakve koristi, trošili smo samo pare na izdržavanje činovnika kako u Gusinjskoj, tako i Đakovačkoj kazi. Ako je

⁴⁶ *Bosanskohercegovačke novine*, 15. januar 1880, br. 5.

stanovništvo Gusinjske, Pečke i Đakovačke kaze ustalo protiv odluka Berlinskog kongresa, nemoguće je da se ne saglasimo sa tim, da je u Berlinu učinjena velika pogreška, što je od Bošnjaka i Arnauta oduzeta zemlja u korist Crne Gore. Ne gledajući na to, mi se ne protivimo vama, po osnovu odredaba Berlinskog kongresa, odrekli smo se tih zemalja, neka ih sad Crnogorci sami uzmu. U svoje vrijeme kad smo mi pokoravali ove krajeve niko nam nije pomagao, pa zašto bi mi opet pokoravali iste, da bi ih poklonili Crnoj Gori. Mi se nismo obavezali“, kazao je Muktar-paša, „da kokošku koju smo ustupili, očupamo, ispečemo i poprigamo, pa da je tako gotovu stavimo Crnogorcima u usta.“⁴⁷ Muhtar-paša je istakao dvostruke aršine, koje su velike sile imale, posebno kada je riječ o prostoru Balkana, gdje nije Porti dozvoljeno da zaštiti muslimane, a traži se da se predaju Plav i Gusinje. „To se ne može učiniti bez prolivanja muslimanske krvi.“ Crnogorci su smatrali da je ovakav stav Muktar-paše dao još veći podsticaj Bošnjacima i Albancima u pružanju otpora. Ukoliko Porta ne bude imala razumijevanja za njihov otpor, postoji opasnost da se oni otvoreno okrenu protiv same Porte, iako su bezbroj puta i Bošnjaci i Albanci ovoga kraja pokazali odanost sultanu. Crnogorci su smatrali da Muktar-paša smišljeno ne želi sukob sa Bošnjacima i Albancima i odugovlači ovaj problem do proljeća, vjerujući da će Evropa promijeniti odluku Berlinskog kongresa u vezi Plava i Gusinja.⁴⁸ Muktar-paša je bio siguran da bi bilo kakav njegov pohod na Plav i Gusinje doveo do otpora bošnjačkog i albanskog stanovništva i neželjenih posljedica. Stoga on nije bio ni zainteresiran za poduzimanje mjera na tom planu.

Crna Gora je sve više iskazivala nezadovoljstvo u vezi predaje Plava i Gusinja, pa je reagirala donošenjem memoranduma Kneževine Crne Gore koji je upućen velikim silama, potpisnicama Berlinskog kongresa. U njemu je osmanska vlada optužena da namjerno i svjesno sabotira predaju Plava i Gusinja Crnoj Gori, iako je ova bila nemoćna, jer da bi to ostvarila trebalo je krvlju da uguši revolt naroda koji je odlučio da brani svoje domove, koji je u tom pogledu imao široku podršku građana Osmanskog carstva. Ovaj problem je toliko intrigirao knjaza Nikolu da se on odlučio da probleme koji su se odnosili na Plav i Gusinje prati putem posebnog djelovodnog

⁴⁷ ACG, MIDCG, n=71. S Raporta jastrebova, od 10. decembra 1879. godine.

⁴⁸ ACG, MIDCG, n=1345. S Raporta jastrebova, od 10. decembra 1879. godine.

protokola, kojim je neposredno rukovodio. U njemu su sadržane depeše izaslanika u Istanbulu.

Kako se stvari u vezi predaje Plava i Gusinja nisu mijenjale, Crna Gora se pripremala da sa vojskom okupira ova mjesta. Memorandum crnogorske vlade i optužbe imali su za cilj da prikriju pripreme Crne Gore za oružani napad na Plav i Gusinje, da se ovaj problem riješi vojnim putem. U vezi sa tim, na Cetinju su postojale dvije struje. Knjaz je bio pod uticajem ruskog konzula Jonina i sa njim se slagao i ministar inostranih djela Mašo Vrbica. Oni su zagovarali rješenje plavsko-gusinjskog pitanja oružanom silom, te su vršili snažan uticaj na knjaza Nikolu.⁴⁹ Suprotno njima, taj prijedlog su s rezervom prihvatili Ilija Plemenac, ministar vojni i vojvoda Simo Popović, knjažev sekretar, koji su smatrali da za Plav i Gusinje treba angažovati vojne snage i ekonomski potencijal kojim Crna Gora nije raspolagala. Ipak, preovladalo je raspoloženje za koje su se zalagali ruski konzul i ministar spoljnih djela, pa je već 5. oktobra izdato naređenje načelniku vrhovne komande Vučiniću da se izvrši mobilizacija 12 bataljona, sa 4.800 boraca.⁵⁰ Tako su vojne aktivnosti već krenule. Marko Miljanov je krajem oktobra 1879. godine zauzeo karaulu iznad sela Pepića, a početkom novembra drugu karaulu kod sela Ržanica. U novembru je prema Plavu stiglo još šest bataljona kombinovanih od po 250 vojnika, tako da je odred pod komandom Marka Miljanova brojao 6.000 vojnika.⁵¹ Nasuprot njima, Plavljeni i Gusinjani raspolagali su sa oko 2.500 boraca i približno toliko rezervnih boraca, a računali su i na pomoć susjednih albanskih plemena. Istovremeno, javila su se i dva bošnjačka odreda iz sektora Mojkovca i Donjeg Kolašina, pod komandom Fejza Kalića i hodže Gušmira, koji su najavili mogućnost da bi se mogli uključiti u borbu, ako bi Crnogorci napali na Plav i Gusinje, ali do toga tokom borbi nije došlo.⁵²

Pod kraj 1879. godine odnosi su se sve više zaoštravali i samo je bilo pitanje dana kada će doći do oružnog napada. Stanovništvo Plava i Gusinja se spremalo za pružanje otpora crnogorskoj vojsci. U tom smislu

⁴⁹ Gavro Vuković, *Memoari*; M. Memić, *Plav i Gusinje u prošlosti*, 162.

⁵⁰ N. Ražnjatović, *Crna Gora i Berlinski kongres*, 185.

⁵¹ H. Šarkinović, *Bošnjaci od Načertanija do Memoranduma*, 74; Gavro Vuković, *Memoari*.

⁵² M. Memić, *Bošnjaci*, 171.

ustupljena je dobra saradnja sa snagama u Peći, Prizrenu i Đakovici. Nakon saznanja da je eventualni vojni pohod na Plav i Gusinje bio povjeren Marku Miljanovu iz Kuća i da je udarna snaga napada bila upravo iz ovog plemena, odnosno iz pravca Velipolja, Rikavačkog jezera, Vrmoše i Grnčara, Ali-paša Šabanagić je naredio da se u dužini od 12-15 km iz pravca sjever-jug, od Vrmoše do Kršle (iza Gusinja), gdje je bilo sjedište kajmakama, iskopa odbrambeni rov širine oko 2 metra, koji se kontinuirano prostirao čitavim pravcem. Kasnije se pokazalo da je ovo bio uzaludan trud, jer je napad izvršen iz suprotnog pravca, iz Gornje Ržanice i Pepića prema Nokšiću i Plavu, najvjerovatnije zato što su na drugoj strani bili obaviješteni o kopanju kanala.⁵³ Ratne prilike su bile sve izvjesnije. Početkom decembra 1879. godine iz Peći u Gusinje je dotjerano oko dvije hiljade tovara tajine i džebane, a došlo je i nešto dobrovoljaca.⁵⁴ Ovi događaji se uopšte nisu dopali crnogorskoj vlasti, a posebno vojvodi Maši Vrbici, koji je tražio od Gavra Vukovića, koji je u međuvremenu otišao u Istanbul, da Porta, pošto nema namjeru da interveniše u Plavu i Gusinju, povuče svoje snage koje su u decembru 1879. godine došle u Gusinje.⁵⁵ Bošnjaci i Albanci Gusinja i Plava, iako neuporedivo malobrojniji, izrazito slabo naoružani, bez prave organizacije, opredijelili su se da svojim životima brane prostore ova dva mala mjesta, svoje domove i obitelji, običaje i način života, tradiciju i sve ono što ih je činilo posebnim, računajući na vlastitu svijest, nacionalnu i vjersku opredijeljenost, spremnost da se bore i da izdrže, potpuno svjesni rizika koje takvo opredjeljenje nosi. Kao i prije Berlinskog kongresa, sve do kraja 1880. godine na ovim područjima nije bilo osmanske vojske. Umjesto nje gradove su obezbjeđivale dobrovoljne domorodačke jedinice, koje su se u osmanskim izvorima tretirale kao *koloni militer*.⁵⁶ Ova je organizacija proizilazila iz aginskog statusa, prema kojem je na području Plava i Gusinja bilo 12 agaluka, pa prema tome i 12 bajraka (bataljona). Međutim, age su

⁵³ M. Memić, *Bošnjaci*, 169.

⁵⁴ ACG, MIDCG, n=bbr. Šifrovana depeša vojvode Maše Vrbice nekome u Skadru od 18. decembra 1879. godine.

⁵⁵ ACG, MIDCG, n =1347. Šifrovana depeša vojvode Maše Vrbice Gavru Vukoviću u Istanbulu 19. decembra 1879. godine.

⁵⁶ Gliša Elezović, Ahmed Dževdet-paša. Iz posmrtnih ostataka Ahmed Dževdet-paše, *Prilozi*, OIS, II, Sarajevo 1951, 121.

bile nosioci prava, ali je svaki bajrak imao svog bajraktara iz jednog od tamošnjih plemena, odnosno bratstva. Ova organizacija je praktično primjenjivana u vrijeme odbrane Plava i Gusinja 1879. i 1880. godine.⁵⁷

Kako bi se izbjegle žrtve, Porta je tražila od Plavljana i Gusinjana da predaju Plav i Gusinje bez krvi. Gusinjani i Plavljeni na skupštini održanoj 3. decembra 1879. godine nisu prihvatili ovu poruku Porte. O tome je Ali-paša Šabanagić obavijestio kosovskog valiju Hafiz-pašu, visoku Portu i mušira Muktar-pašu. Suočen sa svom težinom problema Muktar-paša se opredijelio da se na kraju obrati i ruskom konzulu u Prizrenu Jastrebovu, da mu realno predoči stvarnu situaciju i da zamoli da on preko svoje vlade pomogne rješenju problema na drugačiji način. Jastrebov u vezi s tim objašnjava da mu je Muktar-paša predočio kako „raspoloženje ljudi u pomenuta tri okruga toliko je uzbuđeno da se on ne usuđuje krenuti tamo s vojskom, koja se neće boriti protivu braće po vjeri u korist crnogorskih hrišćana, koji su bili vječni naši neprijatelji. Ja ne govorim da u meni nema dosta vojske radi ostvarenja postignutog cilja, ali ja ne mogu da ne kažem svoju bojazan da bi u današnjem momentu bila dovoljna dvojica ulema (muslimanskih duhovnika) i da mi zaustave svu moju vojsku i da me sasvim razoružaju. Kao što vam je poznato, da se to dogodilo sa našim komandirima u Bosni, pred okupacijom Austro-Ugarske. Takođe i primjer ubistva Mehmed Ali-paše, živo se hrani u mojem pamćenju.“⁵⁸

Među suprotstavljenim snagama sve više je bilo nestrpljenja i samo je bilo pitanje početka sukoba. U historiografiji imamo različitih podataka o tome. Međutim, vojvoda Mašo Vrbica u svojoj šifrovanoj depeši upućenoj vojvodi Stanku Radonjiću u Istanbulu piše „da u srijedu udariše Arnauti na naše straže. Broj je bio veliki i naših je mlogo poginulo i Arnauti su sa velikim gubitcima. Saopštite ovo poslasticima i Porti uz izraz velikog sažaljenja Knjaževske vlade, što mora da podnosi velike žrtve, budući da po savjetima sila i po uvjerenju Porte osuđena na ovoliko čekanje i na ovolike žrtve“.⁵⁹

⁵⁷ M. Memić, *Bošnjaci*, 166.

⁵⁸ ACG, MIDCG, n=1345. 10. decembra 1879. godine.

⁵⁹ ACG, MIDCG, n=1349. Šifrovana depeša vojvode Maše Vrbice Stanku Radonjiću u Istanbulu od 23. decembra 1879. godine.

Već 4. decembra 1879. godine Marko Miljanov je sa svojim kombinovanim odredom otpočeo iznenadni napad prema Plavu. Napad je izvršen iz pravca Gornje Ržanice, a ne kako je očekivano iz pravca Veli Polja i Vrmoše. Iznenadni napad omogućio je napadaču prednosti koje su se izrazile prvenstveno u tome što je bez nekog značajnijeg otpora uspio da uđe u selo Nokšiće i da stigne na oko 5 km od Plava, gdje su ga dočekali Plavljeni i gdje je došlo do odlučujuće bitke. Saznavši da je Marko Miljanov krenuo sa vojskom prema Plavu, Plavljeni su u grupama, kako se gdje ko našao, bez kolebanja i predumišljaja odlazili prema Nokšiću. Tako su pripadnici plemena Hot, bez naredbe i saglasnosti, krenuli prema mjestu gdje su se vodile borbe, mada ih je član Komiteta narodnog spasa Jakup Ferović opomenuo da sami ne treba da odlaze, već da treba organizirano poći i prihvatiti borbu, našto su Hoti odgovorili „[...] ne vjerujemo mi vama glavarima, nego odosmo“, i zapjevaše hotsku pjesmu *Puška e Hotit –nima e zotit* (Hodska puška Božja pomoć) i sami pođoše u boj.⁶⁰

Na bojište su stizali nezavisno jedni od drugih. Jedni sa desne strane Lima, a drugi preko Ječmišta, gdje je Marko Miljanov propustio da izvrši obezbjeđenje svoje bočne strane. Vojske su se izmiješale i sukobile „prsa u prsa“. U međuvremenu iz pravca Gornje Ržanice, istim putem odakle su stigli borci Marka Miljanova, dolazili su i Rugovci, pa su se na taj način Crnogorci našli u okruženju. Ostala albanska plemena nisu mogla biti obaviještena o početku borbe, jer su bila udaljena oko 50 km, a borba je trajala svega četiri sata. Nisu uspjeli da se u borbu uključe ni Gusinjani, koji su od Plava bili udaljeni 11 km. Bila je to nemilosrdna i krvava borba, koja je na kraju vođena jataganima i hvatanjem „grlo za grlo“. U takvom stanju, jedan drugom u zagrljaju, padali su u nabujali Lim koji je nosio sve pred sobom. Jedan broj boraca ostao je u zagrljaju sve dok Lim nije splasnulo i voda se povukla, pa su „u zagrljaju nalaženi oko Prijepolja, Priboja i Rudog“. U narodu ovoga kraja je do današnjih dana sačuvana pjesma vezana za ovaj događaj: „Lim se muti, vojvoda se ljuti, što mu nosi mrke Crnogorce...“. Za četiri sata krvave borbe sa jedne i sa druge strane, poginulo je oko 1.000 boraca, mada neki historičari ovu brojku povećavaju

⁶⁰ H. Šarkinović, *Bošnjaci od Načertanija do Memoranduma*, 75; Č. Čulafić, *Prokletijski meterizi*. Neobjavljena monografija Plava i Gusinja, jedan primjerak pripada ličnoj zaostavštini porodice Mustafe Memića, bb; M. Memić, *Bošnjaci*, 173.

i do 3.000,⁶¹ što se smatra nerealnim. Sa preostalom svojom vojskom Marko Miljanov je uspio da se povuče preplivajući Lim, zahvaljujući konjima. Da je ova borba bila veoma teška i krvava vidljivo je iz izvještaja engleskog konzula u Skadru Grina, koji je javio u London da je vođena veoma žestoka borba „prsa u prsa“.⁶² O porazu crnogorskih snaga govori i vojvoda Mašo Vrbica, gdje ističe „da su Kuči i Bratonožići stradali i da je na stotine mrtvih i isto toliko ranjenih. Da je među „turscima“ bilo oko hiljadu stradalih. „Turske vojske“ je bilo oko 7.000 do 8.000 i svaki čas pristižu. U Rožaju se prikuplja velika vojska, a muhtara nema“. Veliku su sumnju imali i na Portine snage, jer, kako tvrdi Vrbica, među vojnicima je bilo onih sa turbanima, a vojska se vladala vojnički. Ovo treba saopštiti Porti. Knjaz Nikola je imao namjeru da na Gusinje i Plav pošalje dodatnih 8.000 ljudi.⁶³ Ovim porazom Crnogoraca značajno se bavio dr. R. Vešović, koji je o istom iznio zanimljiv stav.⁶⁴

Cilj Plavljana i Gusinjana bio je da odbrane svoje domove, vjeru i način života, običaje i tradiciju i svakako teritoriju. Koliko je važna ova

⁶¹ „Neki albanski historičari tvrde da su Crnogorci ostavili na bojištu oko 3.000 mrtvih i ranjenih, dok knjaz Nikola u svojim Memoarima piše da je na suprotnoj (plavskoj) poginulo više od 1.000 Plavljana, Rugovaca i Pećana“. (Nikola I Petrović Njegoš, Autobiografija, *Memoari-putopisi*, Cetinje 1969, 563; M. Memić, *Bošnjaci*, 174).

⁶² Ovu priliku engleski konzul je iskoristio da skrene pažnju svojoj Vladi da predstavi i strukturu stanovništva ovoga kraja. Po njemu, od 1.262 domaćinstva Plava i Gusinja, 230 su bila albanske narodnosti, ili 18,2%, a ostalo su bili Bošnjaci. Također da ukaže na nerealnost odluka Berlinskog kongresa da ova dva mjesta dodijeli Crnoj Gori. Crna Gora je imala cilj da proširi svoje teritorije i da dobije obradivo zemljište. „Crnu Goru trebalo je prema njenim zaslugama toliko proširiti (...) da ima dovoljno ravnica, gora, mora, kako bi se materijalno mogla razvijati (...). Od Crne Gore treba stvoriti jednu samostalnu državu na Balkanu.“ Vojvoda Gavro Vuković, *Memoari*; M. Memić, *Bošnjaci*, 174.

⁶³ ACG, MIDCG, n=1348. Šifrovana depeša Maše Vrbice vojvodi Stanku Radonjiću u Istanbulu od 8. decembra 1879. godine.

⁶⁴ „Crna Gora je trebala da sama okupira Plav i Gusinje. Pored Vasojevića, koji su tu čekali, ona je poslala za taj posao svega šest bataljona. Knjaz je odredio vojvodu Božu Petrovića i vojvodu Vrbicu da vode stvari, i oni su došli u Andrijevicu. Komanda je bila data vojvodi Marku Miljanovu, a vojvoda Miljan Vukov bude uklonjen. Vojvoda Kuča je svratio u prolazu kod vojvode Miljana Vukova. Zapaženo je iz razgovora dvojice vojvoda da se Marko Miljanov jako oduševljavao svojom vojskom od dva najača plemena Crne Gore i Brda i krenuo s punim uvjerenjem da će kazniti Ali-bega Gusinjskog i Plavljanu. Na to mu je vojvoda Miljan, predviđajući neuspjeh, primijetio: „Idi Marko, ali pazi da Ali-beg ovoga puta ne postane paša“. I to se naposljetku i ostvarilo. (Dr. Radomir V. Vešović, *Pleme Vasojevića*, Sarajevo 1935, 313-314).

bitka najbolje pokazuje veliki broj historičara koji se bavio ovom problematikom.

Trideset dana kasnije, 8. januara 1880. godine, dogodila se još jedna bitka. Ovom prilikom na Murinu oko 5 km sjevernije od Nokšića, gdje se crnogorska vojska bila povukla i čekala da se stabilizuje. Ova je bitka bila organizovanija. U njoj su pored Plavljana učestvovali i Gusinjani, a također i albanski dobrovoljci. Na osnovu zarobljene dvije ruske zastave pretpostavlja se da su na crnogorskoj strani u borbama bile i ruske jedinice ili makar savjetnici. Broj žrtava je bio manji jer se borbe nijesu vodile „prsa u prsa“. I u ovoj bici poražene su crnogorske snage, koje su na kraju shvatile da se Plav i Gusinje ne mogu zauzeti.

Ova bitka je bila još jedan dokaz da se odredbe Berlinskog kongresa vezane za Plav i Gusinje ne mogu sprovesti ni mirnim ni vojnim putem. Prema izvještajima Gavra Vukovića u samom Istanbulu su se vodile žestoke diplomatske borbe oko plavsko-gusinjske afere. Nastavljeni su pritisci na Portu te predlagana neka nova rješenja ovog složenog pitanja. Austrougarska i engleska vlada su preko svojih poslanika u Istanbulu tražile od Porte da povuče svoje snage iz Gusinja i Plava.⁶⁵ Francuski, engleski i italijanski poslanici su se plašili austrougarsko-osmanske intervencije u Albaniji i tražili da se plavsko-gusinjska afera riješi ili zamjenom teritorija ili predajom Plava i Gusinja.⁶⁶ Poslanici su imali više prijedloga za izmjenu granica. Predložili su da se Crnoj Gori u zamjenu za Plav i Gusinje daju Bojana i Ulcinj. Prema dostupnim informacijama Porta je pristajala na prvo.⁶⁷ I sile potpisnice su na kraju shvatile da se mora naći drugačije rješenje.

Rijedak je slučaj poput ovoga da su otporom stanovništva malog mjesta, kakva su Plav i Gusinje, poništene odluke velikih sila. Tako su se morale mijenjati odluke jednog velikog kongresa. Inicijativu za to je pokrenula Austro-Ugarska, a potom je preuzela Francuska, tražeći da se Crnoj Gori umjesto Plava i Gusinja dodijeli neki novi prostor. Prvobitno opredjeljenje je bilo na Kučku krajinu, sa dijelovima teritorije plemena

⁶⁵ ACG, MIDCG. Depeša Gavra Vukovića iz Istanbula od 20. januara 1880. godine.

⁶⁶ ACG, MIDCG. Depeša Gavra Vukovića iz Istanbula od 21. januara 1880. godine.

⁶⁷ ACG, MIDCG. Depeša Gavra Vukovića iz Istanbula od 29. januara 1880. godine.

Hota iz Gruda, pored Skadarskog jezera. Crnoj Gori je ovo odgovaralo jer bi se na taj način približila Skadru. Međutim, Ulcinj je bio pristupačan međunarodnoj floti i velike evropske sile su se opredijelile za ovu soluciju. Od strane Austro-Ugarske, Francuske i Engleske vršen je strašan pritisak i prijetnja da Osmansko carstvo mora predati Ulcinj. Austro-Ugarska je tim povodom dala jasnu instrukciju admiralu Krameru, od koga je tražila da pomogne crnogorskoj vojsci da zauzme Ulcinj.⁶⁸ On je sa svojom flotom isplovio iz Gruža kod Dubrovnika i usidrio se pokraj Ulcinja. Osmanska država je bila primorana da pošalje svoju vojsku koja je izvršila predaju. To je uradio komandant skadarskog garnizona Derviš-paša. Tako je 26. novembra 1880. godine crnogorska vojska ušla u Ulcinj.⁶⁹ Bio je to krajnji ishod gusinjsko-plavskog suprotstavljanja odlukama Berlinskog kongresa i odbrane ovih krajeva od njihovog pripajanja Crnoj Gori.

Umjesto zaključka

Odredbama Berlinskog kongresa donijeta je odluka da se područja Plava i Gusinja dodijele Crnoj Gori. Takvoj odluci su se odlučno suprotstavili prvaci ovih mjesta, ali i starješine albanskih plemena, iskazujući spremnost da se po svaku cijenu odbrani ovaj prostor i ne preda Crnoj Gori. Svoje negodovanje ovakvim odlukama Berlinskog kongresa iskazivalo je stanovništvo ovoga kraja upućujući brojne proteste prema Porti, ali i evropskim silama. Kako bi se osporile odluke Berlinskog kongresa, Plavljeni i Gusinjani su formirali Komitet nacionalnog spasa, a u okviru istog formiran je i Vojni štab na čelu sa Ali-begom Šabanagićem. Komitet nacionalnog spasa je uspostavio blisku saradnju sa plemenskim prvacima i bajraktarima albanskih plemena od Gašija i Krasnića do Drenice i Rugove i postigli dogovor o odbrani ovih prostora. Za rješavanje razgraničenja između Osmanskog carstva i Crne Gore formirana je mješovita Komisija, a uporedo sa istom u Istanbulu su se vodile žive diplomatske aktivnosti i pritisci na Portu od strane velikih sila, da se odredbe Berlinskog kongresa provedu bez odlaganja. Porta je za rješenje

⁶⁸ ACG, MIDCG. Bez oznake. Instrukcija izdata kontraadmiralu Kremeru od strane Bečkog dvora 17. augusta 1880. godine.

⁶⁹ ACG, MIDCG. Bez oznake. Instrukcija izdata kontraadmiralu Krameru od strane Bečkog dvora 17. augusta 1880. godine.

plavsko-gusinjske afere uputila prema Gusinju mušira Mehmed Ali-pašu. Njegovim prijedlogom da se Plav i Gusinje bez odlaganja predaju Crnoj Gori nisu bili saglasni ni članovi Prizrenske lige ni plavsko-gusinjski prvaci, pa su mu pošli u susret likvidiravši ga u Đakovici.

Pitanje predaje Plava i Gusinja postaje posebno aktuelno sredinom 1879. godine, kada Crna Gora zahtijeva od Međunarodne komisije da se predaja Plava i Gusinja završe bez odlaganja. U radu Komisije je bilo dosta otpora, o čemu je crnogorska vlast obavještavana od strane svojih članova u Komisiji. Kako bi se ovaj proces doveo do kraja Crna Gora je uputila u Istanbul u misiju vojvodu Sretena Radonjića, koji je vodio žive aktivnosti sa predstavnicima Porte, posebno sa Safet-pašom, ali i sa poslanicima velikih sila u Istanbulu. Radonjić je redovno izvještavao crnogorsku vlast o stavovima Porte i velikih sila. No, njegova misija nije dala značajne rezultate. Plavljeni i Gusinjani su bili odlučni u odbrani svojih ognjišta. To su pokazali i Muktar-paši, koji je dobio nalog od Porte da završi pitanje predaje Plava i Gusinja Crnoj Gori. Nakon neuspjelih diplomatskih pokušaja, knjaz Nikola je odlučio silom provesti odluke Berlinskog kongresa i zauzeti Plav i Gusinje. Stoga je u pravcu Plava pod vodstvom Marka Miljanova uputio vojsku. Ista se u dva navrata sukobila sa snagama Plavljana i Gusinjana. Prvi sukob se desio u mjestu Nokšići, nedaleko od Plava 4. decembra 1879. godine, gdje su Plavljeni nanijeli težak poraz crnogorskim snagama, natjeravši ih u bjekstvo. Drugi boj se odigrao na Murinu 8. januara 1880. godine, gdje su crnogorske snage od strane Plavljana, Gusinjana i albanskih plemena doživjele još jedan poraz. Na taj način, Plavljeni i Gusinjani su odbranili svoje domove i uprkos odlukama Berlinskog kongresa, i pritiscima velikih sila sačuvali svoja mjesta.

To je natjeralo velike sile da promijene odluke člana 30 Berlinskog kongresa, te umjesto Plava i Gusinja Crnoj Gori dodijele Ulcinj i Bojanu. Ovaj događaj predstavlja rijedak primjer, gdje se stanovništvo malih mjesta suprotstavilo odlukama velikih sila i uspjelo promijeniti iste. To je urađeno najviše zahvaljujući odlučnom stavu prvaka i stanovništva Plava i Gusinja, koji su bili odlučili da i po cijenu svojih života brane svoja ognjišta i svoj „vatan“, u čemu su i uspjeli.

DECISIONS OF THE BERLIN CONGRESS IN THE LIGHT OF GUSINJE-PLAV AFFAIR (1878-1880)

Summary

By the decisions of the Berlin Congress the area of Plav and Gusinje were supposed to be delivered to Montenegro. Such a decision was firmly opposed by the leaders of these places, but also by the Albanian tribes, expressing willingness to defend their homeland and prevent its occupation by Montenegro by all costs. After unsuccessful diplomatic attempts, Montenegro decided forcibly to take Plav and Gusinje. Within the two heavy battles, on 4th December 1879 at Nokšić and at Murino on 8th of January 1880, the Montenegrin forces were slaughtered. That forced the Great powers to change the decision of the Berlin Congress and instead of Plav and Gusinje Montenegro had been granted Ulcinj and Bojana. In this way, the determination of leaders and small population of Plav and Gusinje to defend their homes and homeland proved to be more important than decisions and interests of the Great powers.

UDK 94

ISSN 2303-8543

**DRUŠTVO HISTORIČARA TUZLANSKOG KANTONA
ODSJEK ZA HISTORIJU FILOZOFSKOG FAKULTETA
UNIVERZITETA U TUZLI**

HISTORIJSKA MISAO HISTORICAL THOUGHT

1

HISTORIJSKA MISAO (online izdanje), GOD. I, BR. 1, 1-312, TUZLA, 2015.